

רעפ 4253-09-24 - כפיר טויטו נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 4253-09-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: כפיר טויטו
נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט א'
סטולר) בעפ"ת 46055-02-24 מיום
10.04.2024
בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט א'
סטולר) בעפ"ת 46055-02-24 מיום 10.04.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית
משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כבוד השופטת ש' שפר) בתת"ע 7343-06-21 מיום
07.01.2024.

הרקע לבקשה והבקשה

1. ביום 14.06.2021 הוגש כתב אישום, המייחס למבקש עבירה של נהיגה ברכב במקום ציבורי בהיותו
שיכור, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. על פי עובדות כתב
האישום, ביום 13.05.2021 נהג המבקש ברכב פרטי בעיר ראשון לציון בהיותו שיכור. ביום
25.01.2023, לאחר שהמבקש לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו, נקבע כי אי התייצבותו מהווה הודאה
בעובדות כתב האישום, בהתאם לסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) והמבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

2. כמצוין בגזר הדין שניתן ביום 07.01.2023, המבקש לא עמד על ביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדרו. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על חומרת העבירה, ועל הערכים המוגנים שנפגעו בשל ביצועה. לאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 7 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון נהיגה וענישה נלווית. בעת גזירת עונשו של המבקש בתוך המתחם, התחשב בית משפט השלום לתעבורה בכך שהמבקש לא עמד על ביטול הכרעת הדין; כי הוא נעדר עבר פלילי; אך כי עברו התעבורתי מכביד, שכן לחובתו 23 הרשעות קודמות, שתיים מתוכן בעבירה דומה או זהה; כמו גם בנסיבותיו האישיות. עוד נדחתה בקשת המבקש להפנותו בשנית לשירות המבחן, וזאת בשל כך שהמבקש לא הגיע לפגישה שנקבעה עמו. בשים לב לכל האמור, נקבע שיש למקם את עונשו מעל לאמצע מתחם הענישה, כאשר עונשו ירוצה על דרך של עבודות שירות, בחפיפה חלקית להפעלת מאסר מותנה בעניינו. אחר דברים אלו, נגזרו על המבקש 8 חודשים ו-15 ימי מאסר בפועל, לריצוי על דרך של עבודות שירות; פסילת רישיון נהיגה לתקופה בת 36 חודשים, בניכוי 30 ימי פסילה מינהלית; לצד מאסר מותנה וענישה נלווית.

3. ביום 20.02.2024 הוגש על-ידי באת-כוח המבקש ערעור לקוני לבית משפט קמא, תוך שצוין כי "נימוקי הערעור המורחבים יוגשו בהמשך, וזאת, לאור לחץ במשרד שנוצר בעקבות המצב הבטחוני, ונוצר צוואר בקבוק של תיקים שנידונים במקביל". ביום 26.02.2023 הוחלט כי יתקיים דיון בערעור ביום 10.04.2024. ביום 07.04.2024, נוכח העובדה שלא הוגשו נימוקי ערעור, הוגשה בקשת המשיבה למחיקת הערעור; כן הוגשה בקשה שנכתבה בכתב ידו של המבקש, הנושאת את הכותרת "בקשה להחלפת יצוג ודחיית מועד דיון", בגדרה נטען כי המבקש פיטר את באת-כוחו עקב מחלוקות, והתבקש להורות לסניגוריה הציבורית לייצגו (להלן בהתאמה: בקשת המשיבה; בקשת המבקש; וביחד: הבקשות). בטרם ניתנה החלטה כלשהי במי מהבקשות, הגיע מועד הדיון שנקבע ליום 10.04.2024; אך המבקש ובאת-כוחו - לא התייצבו לדיון. בית משפט קמא קבע כי היה מקום לדון בבקשת המבקש במהלך הדיון, אך הלה "בחר לעשות דין לעצמו ולא התייצב לדיון למרות שידע עליו, שכן הגיש בקשה לדחייתו. כך גם לא הוגשו נימוקי ערעור". נקבע כי בשל כל זאת, דין הערעור להידחות.

4. לאחר מתן פסק הדין, הוגשו מספר בקשות מטעם המבקש ובאת-כוחו, לביטול פסק הדין ולקיום דיון נוסף בערעור, לגופו של עניין. בעיקרם של דברים, נטען, כי באת-כוחו הודיעה לפרקליטות כי היא בדרכה, אך מאחרת לדיון בשל מחלת בנה; כי משלא ניתנה החלטה בבקשת המבקש בייחס לייצוגו, לא היה טעם בהגשת עיקרי טיעון; וכי מחלת המבקש והליך הגמילה בו הוא מצוי, מנעו ממנו להתייצב לדיון. בשל כל אלו, התבקש, לפני משורת הדין, "ליתן [למבקש] הזדמנות אחת, ולקיים דיון אחד קצר בעניינו בייצוג סנגוריה ציבורית", על מנת לאפשר לו לממש את זכות הערעור. לגופו של הערעור נטען, כי בית משפט השלום לתעבורה לא התחשב בגזר דינו בשיקולי שיקום המתעוררים בעניינו, ושגה בדחיית הבקשה להפניה נוספת לשירות המבחן.

5. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 16.05.2024 הוגשה לבית משפט קמא בקשה להפסקה שיפוטית של עבודות השירות (להלן: בקשת הממונה), וזאת עקב הגשת כתב אישום נוסף נגד המבקש (להלן:

התיק החדש), המייחס לו עבירה של ייצור, הכנה והפקה של סם מסוכן, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) לפקודה; ועבירה של נטילת חשמל, לפי סעיף 400 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. תחילה נקבע כי בקשת הממונה תידון ביום 28.05.2024; ובהחלטה נוספת הורה בית המשפט כי המבקש יפנה לסניגוריה הציבורית בבקשה לייצגו. בהמשך, המשיבה טענה כי יש לקיים את הדיון בבקשת הממונה לפני בית המשפט שגזר את דינו של המבקש, וכי יש למחוק את הערעור, שכן ממילא דינו של המבקש צפוי להיגזר מחדש [במאמר מוסגר יצוין, כי מבדיקה במערכת נט המשפט עולה כי נכון עד למועד כתיבת שורות אלו לא הוגשה בקשת הממונה לבית משפט השלום לתעבורה]. ביום 31.05.2024, נקבע כי משהערעור בעניינו נדחה, "סיים בית המשפט מלאכתו".

6. לאחר שמונה למבקש עו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית, הוגשה בקשה נוספת לקיום דיון בערעור ולהגשת תסקיר שירות מבחן עדכני בעניינו. בבקשה הודגשו נסיבות האישיות הקשות של המבקש, וצוין, כי המשיבה הסכימה לבחון בגדרי התיק החדש את התאמתו לבית משפט קהילתי. ביחס לבקשה זו, בית משפט קמא קבע כי אין מקום לחזור בו מהחלטתו מיום 31.05.2024. לאחר שהוגשה בקשה נוספת בנדון, ביום 12.08.2024 חזר בית משפט קמא על כך ש"בתיק זה בית משפט שלערעור נתן פסק דין. הבקשות מוגשות בהתעלם מהחלטות קודמות של בית המשפט. העובדה שמונה סניגור חדש לא מעלה ולא מורידה. הבקשה נדחית אפוא".

7. בבקשה שלפניי נטען, בעיקרם של דברים, כי המבקש לא התייצב לדיון בערעורו משום שהיה חולה וכן כי לא ידע על מועד הדיון. משום כך נטען, שיש ליתן למבקש את יומו בבית המשפט על מנת שלא לפגוע בזכותו החוקתית להליך הוגן. המבקש עמד על כך שהחלטת בית משפט קמא לדחות את בקשתו לקיום דיון בערעור, ללא הנמקה מהותית ומבלי להידרש להוראות החוק בעניין, עולה כדי עיוות דין. עוד הודגשו נסיבות האישיות הקשות של המבקש, וצוין כי הוא מצוי בגמילה, בגדרי הליך שיקומי. נוכח כך, התבקש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי על מנת שידון בערעורו של המבקש לגופו.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות.

9. הלכה היא כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו למשל: רע"פ 5011/24 בן יהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.07.2024)). כן נקבע בפסיקה, כי חרף כך שבקשת רשות לערער על פסק דין שדחה ערעור עקב אי התייצבות איננה מעוררת מטבעה שאלה משפטית עקרונית, כשהדחייה נעשתה מנימוק שאינו לגופו של עניין, ובנסיבות חריגות, יש למקום לשקול מתן רשות ערעור (רע"פ 6016/06 קובן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (17.07.2017) (להלן: עניין קובן)). כך נקבע כי יש לשקול לעניין זה "שיקולי הגינות ושיקולי צדק לצד שיקולי יעילות; הסבריו וטעמיו של המבקש לאי קיום הדרישה הדיונית שבעטיה נדחה

ערעור; חשיבות העניין הנדון ובכלל זה הנזק שייגרם למבקש עקב דחיית הערעור; וכן סיכויי הערעור להתקבל לגופו של עניין"; כאשר נדרש להראות שדחיית הערעור תגרום למבקש עיוות דין לאור תוצאותיה הקשות, וזאת על רקע הטעמים העומדים ביסוד הדחייה (שם). כפי שיפורט להלן, מקרה זה אינו בא בגדר אותם מקרים חריגים.

10. סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי "הדין בערעור יהיה בפני בעלי הדין; אולם אם הוזמן בעל דין ולא התייצב, רשאי בית המשפט לדון בערעור לא בפניו, או, אם המערער הוא שלא התייצב - לדחות את הערעור מטעם זה בלבד". לצד זאת, סעיף 208א(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי "נדחה ערעורו של נאשם בשל אי-התייצבותו יבטל בית המשפט את ההחלטה על דחיית הערעור וישמע את הערעור אם נוכח, על פי בקשת המערער, כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המערער או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". כמתואר לעיל, המבקש הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון בערעורו ולשחרור באת-כוחו מייצוג, אך השניים נמנעו מלהופיע לדיון, על אף שלא ניתנה כל החלטה שיפוטית בבקשות. כמו כן, כמצוין לעיל, לא הוגשו נימוקי ערעור מטעם המבקש. יודגש, כי על אף שככלל ראוי שבהחלטה הדוחה בקשה לביטול דחיית ערעור יובא נימוק בדבר שאלת התקיימותה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, בנסיבות העניין, לא מצאתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, או כי מתעורר כל עיוות דין; ואבאר.

11. בבקשה שלפניי מובאות שתי טענות המנסות להצדיק את אי התייצבותו של המבקש לדיון בערעור, שאף ניתן כלל לתמוה כיצד הן דרות בכפיפה האחת עם השנייה: האחת, כי המבקש לא התייצב לדיון משום שלא ידע על מועדו; והשנייה, כי היה חולה במועד הדיון. את הטענה הראשונה יש לדחות מכל וכל, שכן כפי שצוין לעיל, משהמבקש הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון בעניינו - אין הוא יכול להיתלות בטענה כי לא ידע על המועד. כמו כן, בהיעדרהחלטה המורה על שינוי מועד הדיון, הייתה מוטלת עליו החובה להתייצב, וברי כי אין בעצם שליחת בקשה לדחיית דיון כדי להצדיק אי התייצבות (ראו: רע"פ 2016/11 קדוש נ' מדינת ישראל (14.03.2011)).

בכל הנוגע לטענה השנייה, יצוין, כי בגדרי נספח ו' לבקשה שבפניי, מצורף אישור מחלה החתום על-ידי רופא, מיום 16.04.2024 (אשר הונפק במועד מאוחר לדיון שהתקיים בערעור ביום 10.04.2024). באישור המחלה מצוין כי ניתנו למבקש 7 ימי מחלה, מיום 09.04.2024, ועד ליום 15.04.2024. כלומר, מחלתו החלה, לפי הנטען, יום לפני הדיון. המבקש לא הציג טעם מבורר מדוע לא נמסרה הודעה על מחלתו לבית המשפט טרם הדיון. משכך, לא מצאתי ממש בהסבריו לאי התייצבותו לדיון.

12. יובהר, כי גם בכל הנוגע לטענות המבקש בדבר אי התחשבות בגזר דינו בטעמי השיקום, לא מצאתי ממש. הלכה כי "אין מדובר בטענה המתקבלת כעניין שבשגרה, ויש צורך בנסיבות חריגות ומיוחדות כדי להורות כן", לא כל שכן מקום בו היא נטענת במסגרת בקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (רע"פ 4473/24 גגנידזה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.05.2024)). גם בכך יש כדי להטות את הכף לעבר דחיית הבקשה.

13. בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ד (29 ספטמבר 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט